

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

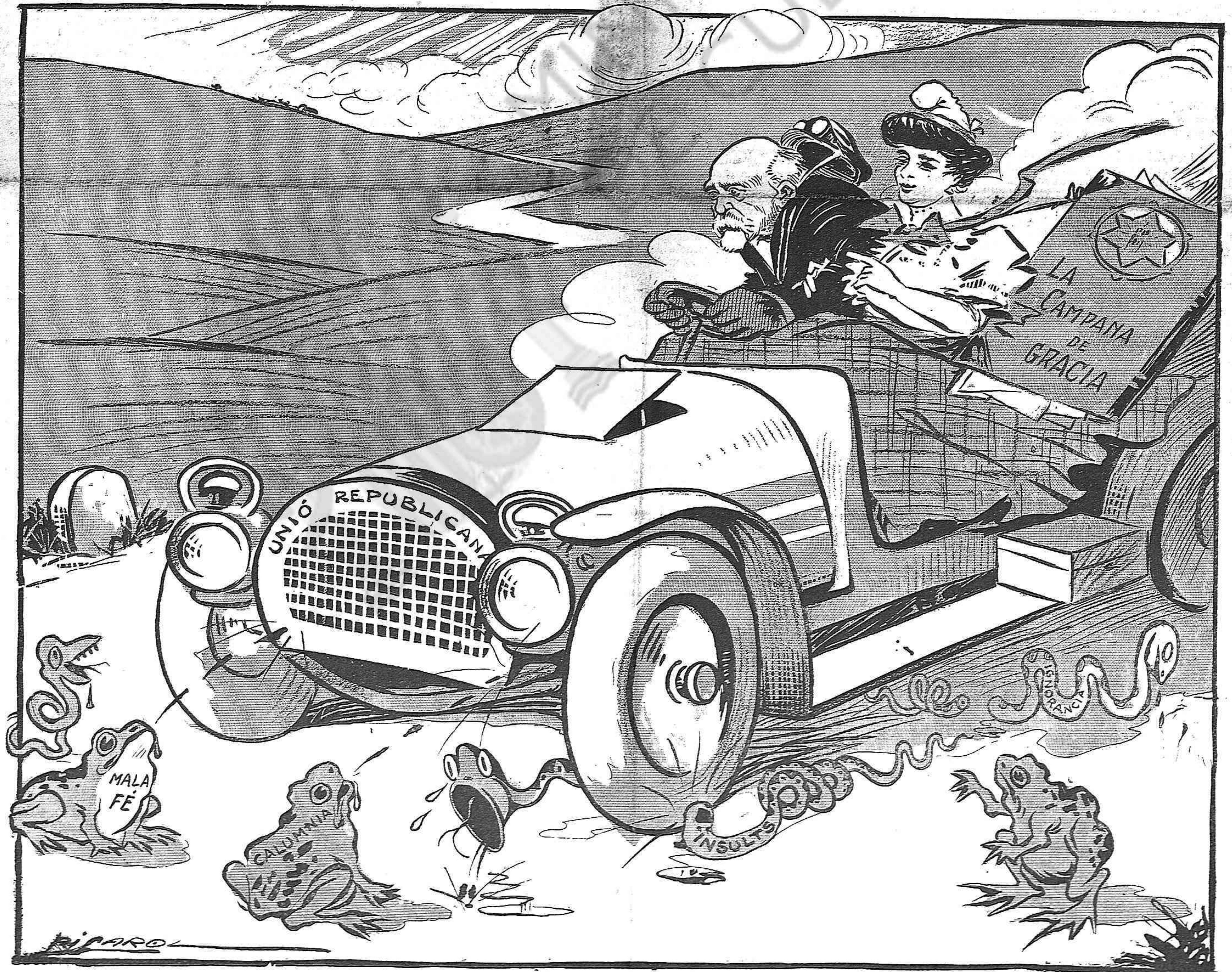
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

¡SEMPRE ENDAVANT!

Anant ab tan bona companyia, LA CAMPANA anirà fent el seu camí, sense por d' extraviarse.

ULLADA POLITICA

DIGAN lo que quieran los termómetros, no s' presenta molt clara la situació del ministeri. Afectant una tranquil·litat que a bon segur no sent, el govern jura i perjura que la seva labor reformista, orientada en sentit marcadament radical, va a comensar d'un moment al altre; però el cas és que les d'ies passen, el cel va posantse núvol i les tals reformes no s' venuen apareixent per en lloch.

Se parla d'obstacles, però no s' diu de quina índole son ni ahont se presenten. S' assegura que Roma conta aquí a Espanya ab apoyos molt poderosos, però no s' dibuixa netament la seva fesomia...

Lo únic que se sab de cert és que l' govern, tot y parlant de fer molt, no fa res y que si la vista no 'ns enganya aquí va a pasar algo ordo. ¿Qué será?

L' escenari polítich está tapat. Pero aviat s' alzará el teló.

Com si ja no n' tingués prou el pobre ministeri ab las preocupacions de carácter íntim que amargan la seva existencia, ve la huelga de Bilbao á acabar d' embrollar la situació y aumentar el mal humor dels consellers responsables.

D' una vaga al principi insignificant y quals causas no hem vist encare ben explicadas, se 'n ha fet una huelga general que té completament paralís el treball en las minas d' aquella rica región, una de las más laboriosas d' Espanya.

Y lo pitjor es que la sanch ha tacat ja 'ls carrers de la ciutat del Nervión y que las pasions, més y més ab tal motiu excitadas, semblan allunyar per ara tota esperansa d' arreglo.

Entre tant, seguint la vella táctica espanyola y en vista del aspecte que prenía la qüestió, las autoridades civils han resignat el mando, la llei marcial ha sigut proclamada y avuy se veu Bilbao poch menos que ocupat militarment.

En aquestas circunstancias, naturalment, las fiestas que á la capital de Vizcaya 's projectaven han sigut suspesas, la majoria dels forasters han pres el tren y fins s' assegura que s' ha deixat per un' altra ocasió la visita que 'l Rey pensava fer á la hermosa ciutat cantábrica.

A Cuba ja tornan á serhi. Pero ara son ells sols; lo qual no vol dir que no ho sentim lo mateix que quan eram ells y nosaltres.

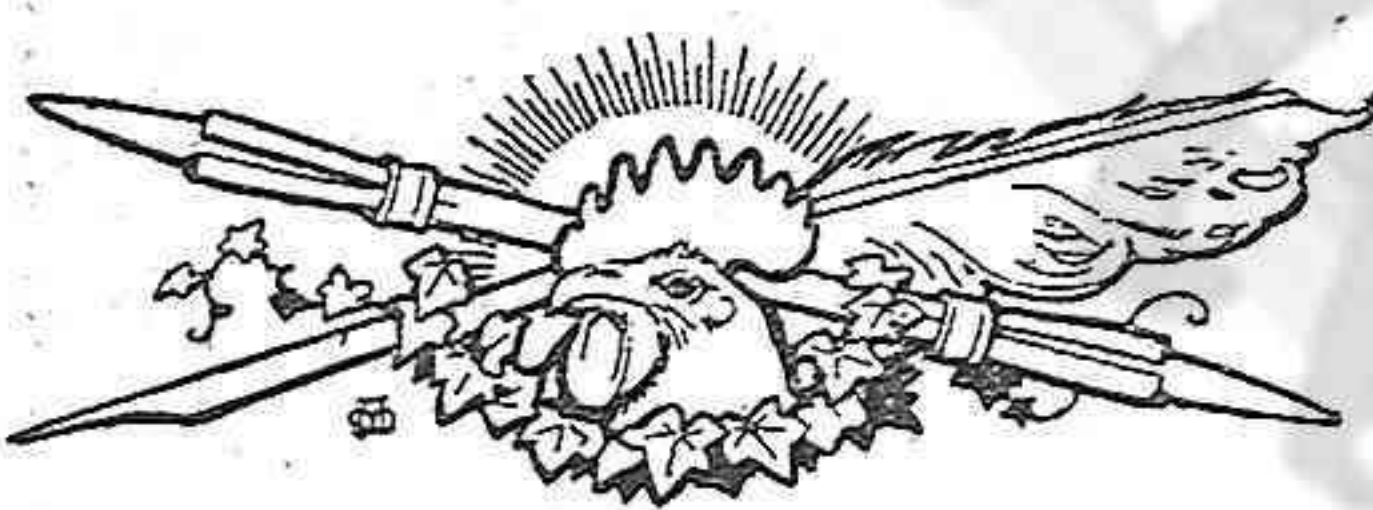
L' origen del conflicte apareix molt confús. Potser no s' deu á altra causa que al temperament inquiet d' alguns cubans, incapassos de suportar un período massa llarg de tranquil·litat y armonia. Potser els Estats Units, intrigant per sota má... (Qui sab!) De las noticias fins aquest moment arribadas, se 'n desprén que en varias regions de l' isla s' han aixecat partidas, algunas molt numerosas, y que entre las varias personas de significació que las capitanejan s' hi contan en Quintín Banderas y l' general Gómez.

Sembla que 'l gros dels insurrectes se troba en el departament Occidental, y fins aquest dia va arribar á suposarse que una forta partida se disposava á atacar l' Habana.

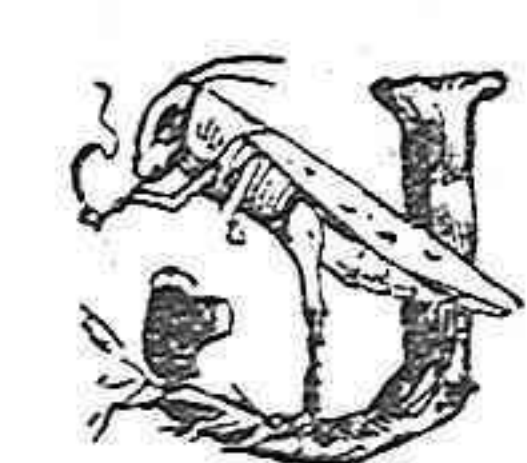
Per fortuna pels cubans, el president Estrada Palma no ha perdut la serenitat, y tan segur de la seva situació sembla sentirse, que ha declarat que «sense necessitat de cap apoyo extrany» donará compte de la insurrecció en brevíssim plaso.

Convindria que aixís fos. La intervenció dels nebots del Oncle Sam forçosament hauria de costarlos cara. Potser la independéncia, per la qual tant varen lluytar.

PIF-PAF

Induccions y deduccions

A fa algun temps que la política republicana de Barcelona gira al impuls cego de un home, que 'l diumenje passat, en un acte públich que li fou tributat per obrers genuins y per altres que sense serho prengueren la representació obrera, confessava qu' era (paraules textuales) de los que no servimos para inducir ni deducir, es á dir, pera realisar las dos operacions més rudimentarias de tot cervell mitjanament organizat.

Allí estava present el Sr. Giner de los Ríos. ¿Qué pensaría l' ilustrat catedrático de Lógica de aquest rasgo de sinceritat eixit dels llabis de un home que blasonat de no servir pera induhir ni pera deducir, pretén no obstant assumir la direcció del partit republicà de Barcelona?

Aquí queda explicada, en certa manera, la causa de que se 'l porti poch menos que á tomballons, escindint y perturbat.

Per mica que 'l director del partit republicà barcelonés tingué la facultat de induhir, hauria comprés á la llum clara de la reflexió y desde 'l primer instant, la veritable naturalesa del moviment de Solidaritat catalana, nascut espontáneament en l' ánim de un poble agraviat, ofés y amenassat; mo viment de defensa dels drets democrátichs més

preuats, com son els que s' refereixen á la lliure emissió de la paraula parlada y escrita; moviment al mateix temps, no exclusivista, no tancat y circumscribit á Catalunya, sino difusiu á todas las demás regions d' Espanya, del pensament de un poble viril, despert y desitjos de la regeneració nacional lograda per medi de l' extirpació de las oligarquias y del caciquisme y la consegüent implantació en tota la seva puresa del self government.

Y hauria dit:—Tot aixó es nostre, tot aixó es democrátich, tot aixó acabarà per ser republicà.

¿Quina major satisfacció—si hagués sapigut induhir—podia causarli 'l veure que homes, grupos, colectivitats, un temps enemigas de las ideas democrátichs, las aclamavan com á única salvació del poble, sense distinció de classes, com á única salvació d' ells mateixos, al veure's amenassats per las tropas dels poders centrals? ¿Quina major confiança—si hagués sapigut induhir—podia produhirli la plena seguretat de qu' en aquest cas havia de tenir ineludible cumpliment la llei física en virtut de la qual las cosas cauhen fatalment del costat á que s' dectan?

Y passant revista al poder inmens, incontrastable del partit de Unió republicana, ab sas massas ben organisadas, inflamadas de fé y d' entusiasme ¿de quin costat havia de caure, al últim, l' acció, l' impuls, l' empenya de Solidaritat catalana, més que del costat republicà?

Aixís ho va veure l' insigne Salmerón desde 'l primer instant, perquè en Salmerón posseheix un cervell privilegiat, y sab induhir, deducir y alguna cosa més, y en aquest sentit va trasllas las orientacions al partit republicà de Catalunya, aquellas orientacions qu' en un principi segua espontáneament el Sr. Lerroux intervenint en la preparació del meeting de Girona y adherintse al mateix en un expressiu telegrama. ¿Es, per ventura, que no prengueren part en aquell acte 'ls regionalistas y 'ls carlins? Donchs ¿per qué 'l Sr. Lerroux, en lloch de protestarne, se 'n aná ab ells ab el vehicul de la seva adhesió.

¿Ah, es que llavors encare era director de La Publicidad. Y l' home que no sab induhir, ni deducir, sab en cambi apassionarse, fins al extrém de pretendre que un partit en massa, se fassí solidari de las sevas pasions, dels seus agravis.

Vingué la conseqüència lógica del meeting de Girona: l' acte d' homenatge, y 'l Sr. Lerroux, encare que fents hi de pencas, á regaña dientes, com se diu en castellà, contribuí á la celebració del mateix ab la quota ab que honrà la subscripció de LA CAMPANA DE GRACIA. Realisá ab aixó un acte instintiu de inducció, y si hagués sapigut mantenirlo, hauria esperat benevolament el resultat de la manifestació del 20 de maig, que, més que grandiosa, resultá estupefacta. Al veure que 'l poble catalá en massa, sense distinció de partits, alsava sobre 'l pavé la noble figura de 'n Salmerón, sense que 'l ilustre jefe de la Unió republicana se vejés obligat á entibiar, ni á aygualiar cap absolutament dels seus radicalismes, hauria reconegut que 'l partit republicà havia guanyat més ab tres mesos de Solidaritat catalana, fins en sentit revolucionari, que ab tres anys de predicar una revolució ilusoria, embaucadora, purament efectista, ab la qual no creuhen, ni poden creure 'ls mateixos que la predicant.

Quan era ocasió d' aprofitarse de tan propicias circunstancias, l' home que avuy confessa que no sab induhir, ni deducir, es quan se llansá més desafortadament que may á perturbar y á desgabellar el moviment del poble catalá, tan favorable als interessos polítichs del partit de Unió republicana. Llavors es quan li varen venir els escrúpuls de qu' ell no podia alternar ab els catalanistas que tant gravement l' havian ofés y injuriat. Pero aném á veure: ¿No eran els catalanistas del homenatge els mateixos catalanistas del meeting de Girona? Donchs ¿per qué en el meeting de Girona anava ab ells, y 's negava á sostenirhi relacions de tota mena, després de la festa del homenatge, que resultá en realitat l' apoteosis del nostre ilustre jefe?

Aquestas inconseqüencias, aquestas versalitats, aquestes capritxos serán, si vostés volen, molt propis d' un home que confessa que no sab induhir ni deducir; pero s' ha de reconeixer que l' home que no sab realisar aqueixas operacions mentals tan rudimentarias está incapacitat pera dirigir á un partit de la importancia del de Unió republicana, en la ciutat d' Espanya en que conta elements més numerosos y de major valia.

Aixó es lo que deyam en nostre anterior article: hem perdut completament la confiança en la aptitud directiva del Sr. Lerroux, y com nosaltres, pensan un número gran, inmens, de republicans que, encare que modestos y sense pretensions, posseheixen l' esperit reflexiu y saben induhir y deducir.

No 'ls enlluerna als nostres bons amichs la flamarada de aqueixos focs d' encenalls continúas, ni las eternas arias de tenor oratori, buydas de pensament y abundosas en pinyols de bravura; tot aixó ha passat de moda. No es cantant l' eterna cansó de una revolució purament de xerrameca, com s' arriba á l' entranya popular. Y si 's diu qu' encare hi ha quí ho aplandeix, haurém de respondre que de obcecats simplistas y de aficionats á que 'ls embaucan n' hi haurán sempre, en major ó menor número; pero que ni aquestes ni 'l qui 'ls alesa de cascos aniran may en lloch, y molt menos havent de pugnar contra la corrent de tot un poble.

Perque ara més que may s' imposa á tots els homes de recta conciencia y de sentiments democrátichs la necessitat de mantenir á to'a costa la Solidaritat catalana ab vistas y tendencias á la Solidaritat espanyola. Ahir la draconiana Lley de jurisdiccions era sols una teoria; avuy es una práctica funesta. Ja hi ha qui gemega de la seva aplicació. De manera que si avan s' predominava en l' esperit públich la conveniencia de que no arribés á esser votada, avuy s' imposa la necessitat apremiant de la seva derogació.

Y aixó únicament pot consegüirse donant un gran vigor al moviment de Solidaritat; unint en una sola conjunció á tots els enemichs del réjimen vigent, prescindint de to'as las ideas, de todas las qüestions que puguin dividirlos davant del enemich comú. May ha de ser licit basar la política en els odís africanos de classe ó de partit. Una de las ventajas de Solidaritat catalana sigué, entre molts altres, l' ex-

tirpació d' aqueixas rancunias improprias del home civilisat: tractar de reproduhir las avuy, en mitj dels grans perills que 'ns han caygut á sobre, quan Solidaritat catalana no exigeix á ningú la més mínima abdicació dels seus ideals, ni la més petita merma de la seva personalitat política, es obra insensata, funesta, regressiva, perniciososa, propia dels que gastan tota la potencia de la seva ánim a agitar inútilment y en consumir las ideas més sanas al bull de las sevas pasions, propias únicament dels que s' reconeixen incapassos de induhir y deducir.

Pero ¡ay! Que als que induheixen y dedueixen els queda sempre un dupte pnyent, mortificador, que no hi ha medi humá de desvanecer, per esser fill de una lógica deducció.

¿No resulta fundat, per no dir cert, que 'ls que desconsideradament treballan en contra de Solidaritat catalana, tan justament temuda dels guberns monárquichs, conscient ó inconscientment laboran en pro dels guberns de la monarquia?

P. K.

Una farsa indigna

El Progreso del dimecres publicava en lloch preferent, es á dir, separat de las protestas de la tarredada, el següent telegrama:

«Puigcerdá, 21, 4'30 tarde

»Alejandro Lerroux—PROGRESO—Barna
»Dolorosamente impresionado lectura Campana Gracia, enviote energética dura protesta contra quienes convierten prensa instrumento envenenado pasiones personales.

»No llevo mi solidaridad hasta sostenerla con calumnias. Por esos procedimientos pierdense las mejores causas.

»Amigo siempre, recibe fraternal abrazo de tu hermano

EMILIO JUNOY.

Desde 'l primer moment varem imaginarnos que 's tractava de una farsa. Y al objecte de aclararla 'ns dirigirem al digne diputat per Barcelona, que 's troba á Puigcerdá, de qui reberem la següent resposta:

«Puigcerdá, 22, á las 15'50.

»López.—Barcelona.

»Ignoro á qué puede referirse. No he enviado ningún telegrama protesta

EMILIO JUNOY.»

La Publicidad, que també s' dirigí al Sr. Junoy de manantli aclaracions, rebé la següent resposta:
«Ignoro de qué se trata. No he mandado ningún telegrama de protesta á ninguna parte. La lealtad me obliga á declararlo así.»

Tenim, donchs, que s' ha inventat un telegrama, ab la deliberada y manifesta intenció de molestar y perjudicar á LA CAMPANA DE GRACIA, pera donar algún valor á las protestas grotescas de tants desconeguts, ab la firma autorisadísima y respectable del Sr. Junoy.

Si aixís, ab tan inaudita desaprovisió, s' abusa del nom de una persona tan coneguda com el Sr. Junoy ¿quín valor ha de donarse á las protestas que diariament publica El Progreso, firmadas casi todas per gent á qui ningú coneix?

Y qui, davant de tanta farsa, s' extranyará ja de la nostra resolució d' arrancar caretas als farsants?

Estém esperant que 'ls que tan desafortadament protestan contra l' atreviment inaudit que ha tingut LA CAMPANA DE GRACIA de posar en caricatura á un revolucionario malo, serán conseqüents ab sí mateixos y aplaudirán fins á pelarse els palmells de las mans, l' enginyós rasgo de habilitat política, el verader cop revolucionari que implica l' invenció del telegrama del Sr. Junoy.

Un grapadet d' explicacions

Á n' ells no 'ls hi diguen res: permetéu'ls hi tot: l' insidia, l' insult, l' escándol, l' amenassa; pero, en cambi, gardeuvos de mirarlos fit á fit, que 'us dirán que las concas dels vostres ulls son canons de una pistola de dos tiros y 's vostres ulls son balas: gardeuvos de senyalarlos ab el dit, que 'us dirán que 'ls amensau ab un pnyal.

Son impresionables; més que impresionables, susceptibles; més que susceptibles, vidriosos per naturalesa... y ab tot y ser tan vidriosos, tan susceptibles, tan impresionables, se creuhen autorisats pera prescindir del respecte degut á tot home que honradament sustenta ideas y opinions contrarias á las sevas opinions, á las sevas ideas y sobre tot á las sevas pasions mal sanas. Encare que 's diuhen republicans, els hi falta la primera de las virtuts republicanas, qu' es la tolerancia. Se pensan serho; pero no 'n son, no 'n poden ser.

Y de aixó no 'n tenen la culpa els ¡infelissos! Els quí la tenen tota son els quí en lloch d' ensenyarlos que la primera qualitat del home es la rabó y la cultura, els han donat á entendre que la prenda més preuhada es l' arruixament, la valentia, l' matonisme.

Renunciém á fer una enumeració puntualizada de certas cosas que han passat á Barcelona en aquestes últims temps. Ens basta tenir com tenim la íntima convicció de que la inmensa majoria del partit republicà las ha vistas ab verdadera repugnancia y las ha reprobadas unánimement.

Y si de alguna cosa 'ns felicitem es de que s' haja

respost fins ara á las amenassas y á las violencias, ab una calma y una serenitat veritablerment catalanas, que demostren que á Barcelona no hi ha ambient pera que s' hi reproduheixin las tristas, las lamentables escenas de Valencia. No s' reproduhirán, mal que 'ls pesi als qui fa temps que ho buscan y ho procuran, perque la inmensa majoria dels republicans no ho volen y están disposats á no consentirho.

Caldrá, donchs, que 'ls busca rahóns se resignin á calmar la seva exagerada nerviositat y 's pacifiquen, que la calma may hi está de sobra, quan se defensa una causa bona ó mala.

Nosaltres passém bonament pera que tinguin una adoració cega á una determinada personalitat, que som els primers en reconeixer que ha prestat bons serveys á la causa republicana, per més que avuy el vejém completament descarrilat y produhint un dany inmens. Si 'ls seus admiradors no participan de las nostras apreciacions, allá ells: molt lliures son de acabar d' enterbolirli 'l seny ab las sevas adulacions, ab las glopadas del seu encens. Per nosaltres poden erigir un trono imperial y rendirli vasallatge. Pero al proclamario emperador guárdinse de investirlo ab els atributs angustos de la inviolabilitat y de la indiscutibilitat. Per aixó no hi podem passar. Aixó no ho pot admetre ningú que de republicà 's precichi. No hi ha forsa ni poder humá que 'ns pugui trabar la ploma, que 'ns pugui tapar la boca.

Y discutirem al home y analizarem tots els seus actes, no sols perque aquest es el nostre gust, sino perque ho considerém el nostre deber; el deber de bons republicans, acostumats á vetllar, després de prop de quaranta anys de lluyta, pel prestigi de la causa republicana.

Y ho farém ab el nostre estil peculiar: molt en serio, quan en serio s' entaulin las qüestions que tan afectan á la vida del partit; en forma humorística, quan sigui ocasió de rebatre innobles xavacanadas.

En l' acció qu' exercim no 'ns imposém més límits que 'ls que 'ns marca la nostra propia estimació. May hem sigut nosaltres cultivadors de l' injuria, ni de la difamació, ni del vituperi; pero tampoch hem consentit may que se 'ns difami, ni se 'ns vituperi, ni se 'ns injurihi impunement. No se 'ns pot negar el dret de legítima defensa.

Y varem exercir aquest dret en el passat número, al publicar l' *Historia del revolucionario malo*, que ja sabem que va fer l' efecte de una bomba entre 'ls que s' havian acostumat á creure en la inviolabilitat y de la indiscutibilitat del ídol. Pero 'ls que més s' han exasperat, si entran en reflexió y analisan aquella auca de redolins, veurán que no hi ha en ella res que no sigui perfectament licit y tolerable, per entrar tota ella en els dominis de la vida política.

No poden parlar segurament com nosaltres els que de un quant temps ens venen publicant semanalment una fulla libelo barruera, tan faltada de gracia com sobrada de proccacitat, en la qual se insulta y s' infama á personalitats respectables que han envellit al servey de la causa republicana.

Se pretén que las mateixas plomas que redactan El Progreso, del Sr. Lerroux, son las quí embadurnan las columnas de aquella fulla desditzada, qu' es una vergonya de la premsa barcelonina. ¿Y 'ls que s' han escandalisat per l' *Historia del revolucionario malo*, cóm es qu' están encare dejuns d' indignarse per las indecencias d' aquell senmanari qu' ensenya la camisa?

Nosaltres no 'l sabem fer aquest doble joch de un periódich presumit de serio y de un senmanari clavagueró destinat á recullir y exhibir todas las inmundicias. Y fins resulta trist que 'ls que aixís procedeixen no tinguin tan sisquera 'l mérit de la invenció. Y fins resulta deplorable que quan certs catalanistas varen abandonar aquest sistema, ells se n' hajan apoderat per utilisarlo.

Y prou d' aquest enutjós assumpto. Recullim ab agrahiment las moltíssimas felicitacions qu' hem rebut per la nostra campanya. No estém sols, sino molt ben acompanyats de antics y probats correllionaris, aixís com d' elements joves, tots els quals ens alentan á proseguir en la tasca saludable de acabar ab tanta farsa.

Procurarém ferho, y sempre dintre dels límits de la decencia y de la bona educació; pero sempre també ballant al só que 'ns toquin y afeytant á gust ó á disgust del parroquiá: ab sabó—y nosaltres voldriam poguerho fer ab el més perfumat—ó en sech y á repel.

Als que 'ns han fet certas advertencias sobre determinadas maquinacions que podrian afectar á la integritat de las nostras personas, també 'l ho agrahim, per més qu' estém blindats ab la tranquil·litat de la nostra conciencia, y previnguts per tot lo que 'ns pugui succehir.

P. DEL O.

Un rasgo del Sr. Junoy

LA CAMPANA DE GRACIA agraheix ab tot el cor el rasgo de noblesa, de justicia y de companyerisme realisat pel digne diputat per Barcelona D. Emilio Junoy.

Ab tot y trobarse estiuhejant á Puigcerdá, y desgraciadament en no gayre bon estat de salut, emprengué la semana pasada l' viatge á Barcelona, al sol y únich objecte de cooperar, oferint la seva persona, á la llibertat de nostre bon amich y company D. Domingo Rectó, que ha comensat á extinguir la pena de dos anys, quatre mesos y un dia de presó correccional, imposada pel Consejo de Guerra, al ser aplicada al nostre periódich la Lley de Jurisdiccions.

Ja recordarán els nostres lectors, que durant la sustanciación de la causa, el Sr. Junoy, al evaquar un exhort dirigít al Jutje de Puigcerdá, tingué ocasió de proclamarse únich autor y responsable del article incriminat. Aquesta declaració franca y explícita doná motiu á la Jurisdicció de Guerra á dirigir al

President del Congrés el corresponent suplicatori demanant el processament del diputat per Barcelona.

Ab tot i no haver-se resolt la qüestió previa del suplicatori, per estar avuy tancadas las Cortes, els procediments seguien endavant contra'l Director de LA CAMPANA, i s'arribà ràpidament a la reunió del Consell de guerra, al dictat de la sentència y al compliment de la mateixa.

El Sr. Junoy, que ja havia plantejat aquest interessant problema jurídic en son notable article 'Mi caso', que tinguerem el gust de reproduir, vivament dolgut en lo més íntim de la seva conciencia de que un innocent estigui extingint una pena qu' en tot cas correspon en primer terme al autor del article que la motivà, y després de consultar la qüestió ab el Sr. Salmerón, se dirigí al President del Consell de Ministres en una atenta y perfectament fonamentada Exposició, en la qual, no sols confirma en totas sas parts la declaració prestada, declarantse autor del escrit, explicant la intenció que tingué al redactarlo y publicarlo y assumint la plena responsabilitat que del mateix pugui resultar, sino que declara formal y solemnement, que al ser posat a discussió el suplicatori, ell, per la seva part, votarà pera que sigui concedit.

No pot demanarse més de la integritat de conciencia de un home públich, que tan dignament ostenta la representació de Barcelona. Siga'l que's vulgui'l resultat que obtingui l'Exposició presentada pel Sr. Junoy, que'l general Linares cursa y de la qual deuria ocuparse'l Consell de Ministres, LA CAMPANA DE GRACIA reitera l'expressió de la seva gratitud al digníssim representant de Barcelona.

Molt difícil els ha de ser als catòlics mantenir-se en equilibri sobre aqueixa especie de maroma.

Tant més quan el govern de la República es molt fort y té ab la Lley de separació una espasa prou fina pera tallarla.

De manera qu' en la lluyta entre la República y el Vaticà, ja poden apostar un contra cent en pró de la República, ab la plena seguretat de que guanyaran.

El cacich Roure està fent estragos per tot arreu abont pot arribar la seva mala sombra. A Castell d'Aro, a Vidreres, a Massanet de la Selva y altres pobles de la provincia de Girona, s'acostan ja a un centenar els honrats vehins que's troban embolicats en tota mena de processos.

Sembla que la causa de tot es la pretensió que té l'arbre malehit de que l'abonin pera engreixarse.

¡Abonos! Una bona destrat es lo que necessita Sr. Sánchez Ortiz, vosté qu' es un funcionari honrat y un home just, ¿qué fá? ¿qué espera? Talli el roure y la immortal Girona l'immortalisará.

Al diputat francés Joseph Reinach, autor de una proposició demanant l'abolicio de la pena de mort, li ha escrit el famos Cesar Lombroso la següent carta:

«Vos remercio, volgut diputat, d'haverme enviat el text de la proposició relativa a l'abolicio de la pena de mort. Jo era partidari de la pena capital en els anys primers dels meus estudis jurídichs; pero després de llargas reflexions me'n he convertit en adversari. No es que la pena de mort no sigui lògica; pero desde l' instant que un se coloca exclusivament baix el punt de vista del interés social, la pena de mort sols podria ser útil aplicada ab molta frecuencia, lo qual resultaria bárbaro; mes aplicada ab parquetat com se fa avuy, no es més que un espectacle públich horriblement corruptor, y'l suplici ja no's conforma ab las nostras costums. Utilisar al culpable en son propi benefici y en benefici social, es, pel contrari, una empresa molt elevada y digna del nostre temps y de nostra activitat.»

Al Sr. J. Cap; als Srs. Eussebi Viladas y companys; a tots els que's han testimoniat el seu afecte enviantnos escrits alusius a la nostra actitud en la qüestió Lerroux, debem manifestalshi que agra-him vivament las sevas felicitacions, tan espontàneas com sinceras, y que de veras sentim que la falta d'espai ens impedeixi publicarlas.

Els suposém enterats del terremoto que acaba de sufrir la República de Xile.

Las noticias que'l cable 'ns transmet son aterradoras. Valparaiso, centro comercial dels més importants de l'América del Sur, es un pilot de ruinas. Las víctimas se contan per milers, y llarchs anys haurán de transcorre avans la segona capital de Xile no's podrá refer de la inmensa desgracia que avuy la cubreix de dol.

Recorda La Lucha, de Girona, que quan se discutia la Lley de Jurisdiccions va proposar la celebració de una Asamblea general de la premsa espanyola, pera defensa de la classe.

Aquell pensament previsor va quedar enlayre. ¿Qui negará que avuy s'imposa com una necessitat ineludible?

Si la premsa's solidarisa's farà respectar.

El Ideal, de Lleyda, La Publicidad, de Granada y molts altres periòdichs, que están sufrint com nosaltres duras persecucions, reclaman l'establiment de la solidaritat periodística.

«Companys: ¿qué fem? aném: corrérm a salvarnos!»

A Bilbao s'estavan celebrant unas grans festas, prelude de las que tenian preparadas pera quan el rey, a son regrés de Inglaterra, anés a visitar la invicta vila.

Y de repent, per tossuderias y intemperancias dels patróns, ha esclatat una huelga formidable, imponent, que ha deixat sense feyna a la inmensa majoria de la població obrera. Y el govern, per lo que pogués succehir, hi ha enviat un verdader exercit.

Ja veuben si van resultat divertidas las festas de Bilbao. Menos mal si no terminan ab un reparto de confits.

El partit republicà de Palma de Mallorca, en una reunió en la qual ferén ús de la paraula el venerable patriarca de la República D. Francisco Vilalonga y els distingits propagandistas Srs. Martí y Pou, prengué l'acort de adherirse a la Solidaritat catalana.

Ens felicitem de obtenir pera la salvadora idea el valios concurs dels republicans mallorquins. L'acte important que acaban de realisar confirma las previsiones del insigne Salmerón, que va anunciar que, a despit dels simplistas y els obcecats que la combaten, Solidaritat catalana acabaría pera convertir-se en un poderós moviment de Solidaritat espanyola.

Las protestas que El Progreso ve insertant contra LA CAMPANA DE GRACIA, consti que no's donan fret ni calor. Sense voler medir la importancia política de las firmas que las autorisan, hem de declarar que coneixem els movils de certas maniobras purament efectistas, y que de tan gastadas ja no's produheixen efecte.

Pero com hem observat que a El Progreso aixó li agrada molt, procurarem seguir impavits la campanya empresa en defensa dels nostres ideals y de la nostra dignitat, a fi de que'l periòdic del Sr. Lerroux pugui anar rebentne moltsas, pero moltíssimas de protestas com aqueillas.

Rubi, 22 de agosto. Devant de lo que manifesta en son article «a los republicanos de Rubi» el periòdic El Progreso de Barcelona.

del 21 d'aquest mes, no puch menos, no solament jo, si no que també la Joventut Republicana a la qual perta-neixo, de pregar a V. pera que's digni per medi del periòdic que tan dignament dirigeix, fer entendre als Republicans de Rubi y a tots los demés de Catalunya que no es de la manera que El Progreso diu com enteném nosaltres que havém de seguir.

May creurém a un diputat que fingint estimarnos y votat pels catalans, no vaigi protestar contra la Lley de Jurisdiccions.

Tampoch may pendrém per jefe al Sr. Lerroux mentre visca D. Nicolau Salmerón y si aquest morís may seguiriam las petjadas d'un home que vol arrasar Catalunya por los cuatro costados. Si'l caciquisme impera a Rubi, sense'l Sr. Palet també's pot combatre, pero no com ell feya; que's feya votar per republicà a un maraquich a qui tothom coneix, fent per aquest motiu un acte de cacich local. ¿Y are, per curarnos, havém de pendre la medicina que'ns ha mort?

Aixís com ens aconsella «Unión, unión y unión», nosaltres volem Solidaritat, solidaritat y solidaritat, que aquest es el lema que domina nostres esperits y es lo que pensan grans homes als qui una Asamblea magna els nómbrá jefes de una Unió Republicana, y aixís y tot respectém el pensar de las demés regions d'Espanya (esperant que l'autonomia las regeneri) y no lo que patrona El Progreso, que predicant República, son director s'ha apartat del programa en moltsas manifestacions que ell mateix ha fet, fentse únic dictador de lleys y sentencias contra la Solidaritat que tant odia.

Per la Joventut Republicana de Rubi, LA JUNTA. VINAIXA, 19 de agosto.

Ab grans cops de trompeta varem ser convocats pel Sr. Alcalde el dia 12 del corrent a una reunió, pera tractar de fer «Casa de la Vila» en lo que dit senyor está molt empenyat, y que vol ferla a quatre vents «pesi a qui pesi». Està molt bé que la fassi, pero tingui present que aquests vents poden juntarse en un, y destruiria per complet, com aixís ens temém.

Després de aguardarse bon rato, la reunió va ser colocal com se suposava, ab un número de sis, contant tres concejals. Al veurers honrat ab tantíssima personalitat, no pogué menos de dir: Si sapigués que jo soch el destorb me retiraría.

Donchs tiri teló y retiris, senyor Propaganda, y si es que tiri al dret no's desconfidí sobre tot de resar ab gran devocíon per Santa Faltriguera.

Y en segon lloch recordis de quan totas las personalitats del poble, junt ab els membres de la Corporació, elevaren un manifest al Sr. Gobernador manifestanti el seu descreít moral y material, motiu per un retirarse a un recó ó millor tirarse de cap al pou, pero te rahó el refrán: «D'allá ahont no'n hi ha no'n pot rajar.»

BLANES, 21 de agosto. En las excursions que cada any sol fer per la festa major del 15 de agosto el coro Els Amichs de Tarrasa aquest any ha volgut visitar la nostra pintoresca vila. Fou rebut per l'Orfeo Català de la mateixa, el qual l'obsequià ab tan mala sort, que sols sentírem de llabis dels coristas paraulas de reprobació per l'esperit reaccionari que anima a dit Orfeo.

El coro Els Amichs, per deferencia, els hi deixá con-fecionar el programa negantse a inclourehi La Marsellesa, no obstant las repetidas indicacions del coro Els Amichs, no recompensant aquest sacrifici de las sevas aspiracions democráticas, ab un sol vas d'aygua per apagarshi la set.

Ara veurán aquells joves de ideas avanzadas que integran dit Orfeo, si es ó no polítich, y si surtirán de aquell somni que no els deixa veure que son comparsas de una comedia que sols a la gent reaccionaria diverteix.

Per la nostra part protestem de tal conducta, y sápigat dit coro que la inmensa majoria de aquest poble va celebrar la vinguda de Els Amichs, com van demostrar ab els entusiasmas y merescuts aplausos que li tributá al cantar al davant de la Casa de la Vila algunas pessas del seu repertori.

CAMALLERA, agosto. Sabut es que las cosas a Espanya, degut als nostres governs, van a tres quarts de quinze, pero una d'ellas que fins fa fástich es la qüestió de Correus en els pobles, puig arribat a repartir cartas fins gent que no sab de lletra, que ja es tot lo que's pot dir. ¿Cóm pot tenir, donchs, res d'extrany que molts escrits no arribin al seu destí si els que han de ferloshi arribar s'han de valguer d'altre que'ls gufhi? Y molt més, haventhi en molts pobles encare aquella rutina dels dos bandos, ab quina facilitat se porta la correspondencia de can fulano a can sifano per la manca de saber llegir del peató, entregant aquestes las cartas inconscientment.

Donchs bé, a'n el vèhi poble de Sans reparteix la correspondencia una mena, y com una de las primeras casas que va es a cal nostre capellá, la senyora majordona cuidantse més de lo que no li toca que de tenir els plats nets, incita a n' aquella criatura pera que inutilisí els números de LA CAMPANA, El Poble català, y demés que no son sants de la seva devocíon.

Cridém l'atenció del Sr. Director general de Correus a fi de que subsani aquestas deficiencias, qu' en veritat diuhen molt poch a favor de la cultura d'aquest país.

DESDE BLANES

Els titulats independents del nostre Municipi, amichs y defensors de'n Roure, el cacich més funest de tots els cacichs, poden haver quedat satisfets ab la seva negativa de adherirse al meeting de Solidaritat Catalana que ab tant d'entusiasme se celebrá'l passat diumenge a Santa Coloma de Farnés.

¡Pobres independents que portarem al nostre Municipi en un dia d'esclat de germanor, de solidaritat blanca, per arrencar d'una vegada'l asquerós caciquisme que arruinava al poble ab las sevas conxorxas y la política centralista que l'inspirava!

Els temps moderns, las circunstancias políticas no permeten avuy colors mitjas tintas. Ja han passat a la historia las utopias y els anacronismes. Hem arribat en els temps práctichs y positius. Res de figurins estatichs; res de visionaris desequilibrats. Gent práctica, gent viril, gent de bona voluntat y arreladas convencíons necessita Solidaritat Catalana. O ab ella ó ab els cacichs.

Y si en realitat volen seguir sent neutrals verdaders y autèntichs, poden ajudar al seu inseparable Vicend, ensenyant els diners, obsequiant a las pocas parellas del envelat de Sant Bonosi vinent, ab dolsos y xampany y demés cur-silerias per l'istil, que a la fi, per lo que's veu, es en'l'únic que demostran tenir facultats excepcionals la trinitat augusta titulada independent (?) del nostre Municipi. Es un consell neutral que'l poden aploitar.

Tots els sabis de la terra han necessitat omplir las bibliotecas del món ab els productos del seu ingeni, pera que la Humanitat hagi donat alguns passos en el camí de la civilització. Jesucrist, pera portar a cap la revolució més colossal que han vist els sigles, no necessitá més que dugas paraulas: «No vulguis pera un altre lo que vulguis per tú.» — Larra.

¡NO HO FASSIS!

«Es vritat, oh Romanones, que dús la mala intenció de mást al clericalisme, honra d'aquesta nació? ¿Es vritat que per lograrho portas ja ls borr-dors fets de vintidós reals ordres y divuyt reals decretos? Si es aixís, jo t'ho demano, torna al moment endetrás... ¡No le mates, no le mates! Déjale vivir en paz!»

El clericalisme, a Espanya, digui'l que digui la gent, més que un motiu de discordia es un entreteniment. Ell amenisa la vida, ell li dona ayre y coló, ell proporciona a la premsa inagotable filó.

Y encare, oh tussut ministre, voldrias barrari el pas!... ¡No le mates, no le mates! Déjale vivir en paz!»

O sinó, vina y responme: ¿quí 'ns bateja, quan naixém? ¿quí 'ns confirma? ¿quí 'ns senyala el camí que fer devém? ¿quí 'ns ensenya la doctrina? ¿quí 'ns ilustra ab sos sermons? ¿quí 'ns fa aná a la retaguardia de las últimas nacions? ¿quí 'ns prepara de la tomba el cómodo postrer jas? ¡No le mates, no le mates! Déjale vivir en paz!»

Molts dels que, oh candít ministre, t'animan a tirá al dret, son en el fons mes beatos que 'ls hermanos del pitet. ¡Abaix el clericalisme! diuhen ab diáblólich crit; pera quan ningú se 'ls mira, vinga darse cops al pit.

Y per comploure aquestes cursis voldrias xafarli el nas!... ¡No le mates, no le mates! Déjale vivir en paz!»

Ell es el qui, gastant pródich tota mena d'elements, ha cubert la hermosa Espanya de capellas y convents.

Ell es el qui conjumina aquest munt de professions, que han acabat a trompadas en diverses ocasions. ¿Per qué, donchs atormentarlo ab l'inquina que t'hi ho fas? ¡No le mates, no le mates! Déjale vivir en paz!»

Els confictes que a diari en els Cementiris mou, las rogativas que 'ns arma quan fa mesos que no plou; aqueillas pilas de llana llegrítima de clatell de hipòcritas y fanátichs, ¿a qui's deuben sinó a'n ell? Y sabent aixó, ¿tindrías pit per buscarli un fracás? ¡No le mates, no le mates! Déjale vivir en paz!»

Mentres l'ànima espanyola se sembli a las de botó y l' infern y'l purgatori gosin de reputació; mentres l'analfabetisme sigui aquí cosa corrent y la gent tingui per héroes al Villita y al Sartén; mentres l'oli encare humilli la electricitat y'l gas, ¡no le mates, no le mates! Déjale vivir en paz!»

Romanones, Romanones, mira bé hont possas els peus, y no escoltis dels heretjics las escandalosas veus. Aquí viurém sense modos, sense pa tou, sense ví; mes sense clericalisme, ¿cóm podríam subsistir? Deixa donchs que'l pobre avansi tranquilament, pas a pas... ¡No le mates, no le mates! Déjale vivir en paz!»

C. GUMÀ

UNA MANIFESTACIÓ DEL PRES "CLEVELAND"

Per tractarse d'un pres polítich, que'l diumenge anterior signé objecte de ciertas manifestacions grosseras, en la mateixa preso celular, durant l'hora de la comunicació, y posteriorment dels atachs de un periòdic, doném acullida en las nostras columnas al document que reproduhim a continuació:

Contestación a "El Progreso"

Hasta hoy habia creído que la acción cobarde de la cual fué objeto el pasado domingo por parte de algunos en la sección de presos políticos de la Cárcel Modelo, agrediendo a los pacíficos y distinguidos ciudadanos que me honraban con su apreciada visita, había sido motivada por unos cuantos infelices que ni saben lo que dicen, ni lo que hacen, ni lo que quieren, y que no están animados sino por un vulgarísimo sentimiento de hostilidad hacia honrados catalanes.

Pero hoy todo me obliga a creer que estos sinconciencia han sido empujados por voluntad ajena a dar pública demostración de la educación que han recibido, y tanto más me afirmo en mi opinión, cuanto más considero la conducta de un semanario y las ofensas indirectas de El Progreso.

Y a estas ofensas in partibus, voy a contestar como se merece.

¿Sabe El Progreso quién es este otro Cleveland que adopta mi nombre abusivamente y que yo hice detener

Maniobras clericales

—Mestre, per mí aquests papers son mullats. El foch no 's vol encendre.

únicament se poden emplear dintre del règimen republicà.

Llegeixo:
«Un cocinero y un criado del convento de jesuitas de Fuenterrabia, que se estaban bañando, fueron arrastrados por las aguas, ahogándose.»
Hi ha que repetir allò tan sapigut: ¿Jesuitas y s' ofegan? Senyal que 'ls convenia.

Parla *El Progreso*:
«¿Que es una heregia ver la palabra revolución en labios de quien no la siente? Qué importa eso, si sobre quienes las escuchan, cae como una lluvia de fuego la sensación de la lucha?—No hay engaño ni falsedad cuando una de las dos partes no se da ni por engañada ni por estafada.»
¡Encantadora sinceritat!

Apliquen aquest principi al timo dels perdigons, y pel mer fet de que una de las parts admeti de bona fé'l cartutxo, resultará que no hi ha hagut al endosar-li ni engany ni falsetat.

En Maura ha publicat una carta que ha omplert als conservadors de desesperació.

Els hi diu que tinguin calma, qu' ell no sent impaciències per ocupar el poder... y ¡vaja, que s' aguantin!

¡El tal Maura es ben poch considerat! Aquests sustos van bé contra'l singlot... pero contra'l badalls, de cap manera. En lloch de calmarlos els augmentan.

A Roma va morir el cardenal Gonzalvi. Y ¡vegin quinas costums litúrgicas més extranyas! Els nebots del difunt, que presumían ser els seus hereus, van celebrarli unas honras fúnebres, deixant caure una tanda de bofetadas sobre las molsudas galtas del cardenal Volpe.

¿Y tot, per qué?
Senzillament, porque'l cardenal Gonzalvi, seguint las inspiracions del cardenal Volpe, va deixar el bot al Tribunal de la propagació de la fé... y els nebots, está clar, no podent donar gust á la butxaca, la van donar á las mans.

Sense reparar en convertirse en propagandistas contundents de l' obra del Tribunal de la incredulitat.

Llegeixo:
«Parece que el Gobierno estudia el modo de que se haga aplicable antes de la reunión de las Cortes la reforma pendiente de votación definitiva en el Senado, substituyendo ante el Jurado el juramento por la promesa.»

Me sembla á mí que aquestas cosas no hi ha necessitat d' estudiarlas. Son prou sabudas y 's plantejan, si es que volen dir alguna cosa las prescripcions constitucionales que reconeixen la llibertat de conciencia, en virtud de las quals ningú pot ser obligat á practicar actes de una religió ab la qual no cregui.

La solució al problema de las corporacions religioses, projectada pel govern, consisteix en lo següent:

Las que no estiguen compresas en el Concordat, se deurán sotmetre á la Lley comit.

Aixó sí: las corporacions interessadas á favor de las corrents ultramontanas preponderantes en ciertas esferas de la gobernación del Estat, dirán tot fent l'ullet:—Feta la lley, feta la trampa.

Item més:
A las que s' dediquin á exercir alguna industria se las sotmeterá á lo preceptuat pera tots los demés ciutadans.

No hi ha sino que 'ls demés ciutadans qu' exerceixin una industria similar á la de las corporacions religioses, acabaran per no poder sostenir ab ellas la mes mínima competencia, porque 'ls industrials han de sostenir una familia y las corporacions religioses viuen en ple comunisme, en contraposició á las lleys de la naturalesa y á las conveniencias del Estat.

Y per últim:
Respecte á las ordres extrangeras aquí establertes, algunas d' ellas ab posterioritat á l' expulsión decretada á Fransa, se las invitara á que 's nacionalisin á Espanya, sometentlas á la legislació general.

¿Y si no volen correspondre á la invitació?
Llavors res: els nostres governs son prou enérgics pera dils'hi:—Senyors freres, dispensin per la molestia que 'ls he causat invitantlos á ferse espanyols. Y ara, á cambi del pebrot que m' acaban de donar, contin ab una lliura de xocolata per barba.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Salion Teis, Ramiro Espinosa (a) T., Vicentó, M. Molas d' Esmoiet, P. G. M. (a) Marqués del Pi-rojo, Baron de Escarpia, Enrich Bonagarriga (a) Suat, R. Espinosa de la T., y Emili Forgas: No val.
Caballers: A. Cararach, Tres calandris de Masnou, Miquel Roca, y Sisket D. Pails: Bona jugada.
Caballers: Lluquet, P. Recordá Teixidó, V. Tarrida, Ll. M. y A., Joan Sclaus, P. R. P.—Y., P. J. G., Ramón Massip, y Angel Vilanova: Rebutis els originals qu' envian ab destí al Almanach, y gracias.
Caballer: A. del C.: Ho sento, pero no'l puch servir.—Roc: Aixó es una futesa que no escalfa ni refreda.—Noy de la Sort: Se 'ns enfadaria massa... y com que 'ns fa tanta por!...—Joseph S. Serra: No mereix la nostra aprobació.—Pedro Romaguera: Agrañim la carta, pero no la publicuem, donchs de ferho, tindria vosté un disgust serio. Sobre 'ls traballs que diu, cal tenir paciencia.—E. A. Telas: Disposém de tant poch espay, que no li prometo —M. Vidal Brú: No, senyor, el veredicté es de culpabilitat.—V. Segrera Ferri: Dels dos, n' aprofitarem un.—El Compte de la Vérola: Dispensin, pero no 'ns hi podem torbar en aquesta mena de correccions.—A. L., A. P., F. C., y J. D.: No 'ns es possible publicar las cartas que 'ns envian, per varias rahons.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Carrer del Oim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C^a

hace tiempo tras instigación del Sr. Lerroux, el cual rogó al diputado provincial, Sr. Juli, para que se encargara del asunto con el gobernador civil interino Sr. Sostres?

Pues bien; nada menos que D. Luis Azuar, antiguo secretario particular de D. Alejandro Lerroux.

¿Puede maravillarse *El Progreso* que este señor sea un timador? En su vida ha sido otra cosa, y D. Alejandro Lerroux, que le quería muy cariñosamente, sin duda ninguna, fué miserablemente engañado.

Ahora, si este Azuar ha sorprendido la buena fe del Sr. Lerroux, no es doblemente excusable que haya sorprendido la mia que no es tan lista como la suya?

¿O es que no se acuerda D. Alejandro de la graciosa y cómica escena del Hotel Continental de Zaragoza, cuando obligado á decidir por la amistad de Azuar, su secretario, que habia sido conocido tal cual es, y la del pueblo zaragozano, decidió por este último, y muy cuerdamente, porque de otra manera, quién sabe lo que hubiera pasado?

Mala cosa es una memoria débil, amigo *Progreso*, y sobre todo tratar asuntos que no se conocen á fondo.

Ha dicho, entre las demás cosas, que yo vivo de las conferencias. ¡Valiente ataque! ¿No sabes explicarte este *rebus*? Pues te lo explicaré yo: No siendo persona demasiado conocida para poder pedir dinero bajo mi sola garantía personal, ni siendo pagado por ningún gobierno, ni siendo policía internacional, que vende elementos avanzados, como tú me llamas, y tampoco siendo diputado para hipnotizar con ella mis admiradores, si llegara á tenerlos, me parece que no me aconsejarás ir á robar para sostener mi máquina y proporcionar fuerza vital á mis pulmones de propagandista.

Nada más.
Salud.

FRANS ARTHUR CLEVELAND

Cárcel Modelo, sección de presos políticos.

REPICHS

s l' *Imparcial* qui ho diu. L' *Imparcial* el periódich més entusiasta de la centralisació monárquica, y per consegüent més enemich de l' autonomia regional:

«Existeixen actualment, en el Tribunal de cuentas, 4,900 expedients sense despatxar.»

¡Y tan fácil que sería arreglar la cosa! Ja que no's despatxan els expedients, no caldría més que despatxar als funcionaris mandrosos y al règimen que 'ls ampara.

Diu *El País* que la capital d' Espanya no's troba en lloch «ni falta que fá, ni deu preocuparnos la seva existencia.»

«Espanya, per obra dels monárquichs—afegeix—ha quedat reduhida á un organisme de membres desbaratats, ahont els peus fan l' ofici de mans, l' estómac de cor, y ahont el cap no's veu en lloch.»
Notable pintura. ¡De má mestral!

S' ha publicat una Circular contra 'ls sofisticadors de substancias alimenticias.

Molt just es que s' procedeixi enérgicament contra 'ls que envenenan als ciutadans.

Pero ¿no sería convenient que s' procedís també contra 'ls sofisticadors del sufragi, contra 'ls falsificadors de la Lley, contra 'ls que envenenan á la pobla Espanya?

Se tracta d' aislar un monument á las víctimas de las guerras colonias.

Y *Espanya Nueva*, dona pel cas el següent croquis:

«Que la columna se construya con los cráneos de los soldados muertos en campaña.

»Que la base y los cimientos se edifiquen con esqueletos de las madres que han muerto llorando.

»Que los bajo-relieves del primer cuerpo representen: la frase de Cánovas *el último hombre y la última peseta*, el fusilamiento de Rizal, la firma del tratado de París, y D. V... rizando las patillas.

»Que los genios de rúbrica en el segundo cuerpo de todo monumento sean Hércules, sobre el cual gravite la columna de cráneos, y cuyos rostros sean los retratos de los ministros habidos durante el período que se trata de conmemorar.»

V. O. B. O.

Llegeixo:
«El bisbe de Marsella ha declarat que quan arribi el moment que ordena la lley, las iglesias de la seva diócesis se resistirán á entregar els bens y, obligats per la forsa, lluytarán, no donantse'ls res de lo que puga succehir.»

Aixó á Marsella, senyors.
Donchs si's tira avant l' empresa, preparemnos á sentir un gran pet de *Marsellesa*.

Un dels obrers pensionats pel govern per anar á perfeccionarse al extranger, ha escrit una nota puntualissim se resistirán á entregar els bens y, obligats per la forsa, lluytarán, no donantse'ls res de lo que puga succehir.»

En las figuras del Estat espanyol sempre succeheix aixís: las millors figas se las menjan els dropos.

Baranto es un poble de Galicia que, com tots els de aquella idíllica regió, celebra sas tradicionals romeries ab ballarugas y tragos abundants de sanch de Cristo.

La religiositat se 'ls ne puja fácilment al cap als bons mossos gallegos, y la cosa que ha comensat ab alegrías, sol acabar á tiros y ganivetadas.

A Baranto, últimament, no hi va haver més que una trentena de ferits.

¡*Laudamus Domine!*

D' un convent del poble de Dos Hermanas (Cádiz) varen fugir dos monjas, queixosas dels mals tractes de la Mare Superiora.

Aixó no té res d' extrany.
Si's considera que la present estació es la més adequada porque las *monjetas* saltin de las tabellas.

El bisbe de Guadix pega un cop de bácul al govern pels seus petits projectes relatius al matrimoni civil y als cementiris. Y es tal la furia del mitrat que'n fa arribar els esquitxos als que ajudin al govern y fins als que s' abstinguin de combátrel.

Una vegada disparat prohibeix la lectura de un gran número de periódichs de Madrid, entre 'ls quals n' hi ha algú que ja no's publica.

Aquesta brabó, aquesta empena, no tenen més que una causa: un excés de forsa produhida per un altre excés de bona alimentació.

El govern faria una obra de caritat, subjectant al impetuós bisbe á un llarch període de dieta... Pero ¡ay! que aquests remeys d' efectes tan saludables,

Veyent com els altres brenan

—Fills meus, aixó 'ns ha de consolar. Mireu, ¡encare hi ha algú que menja!